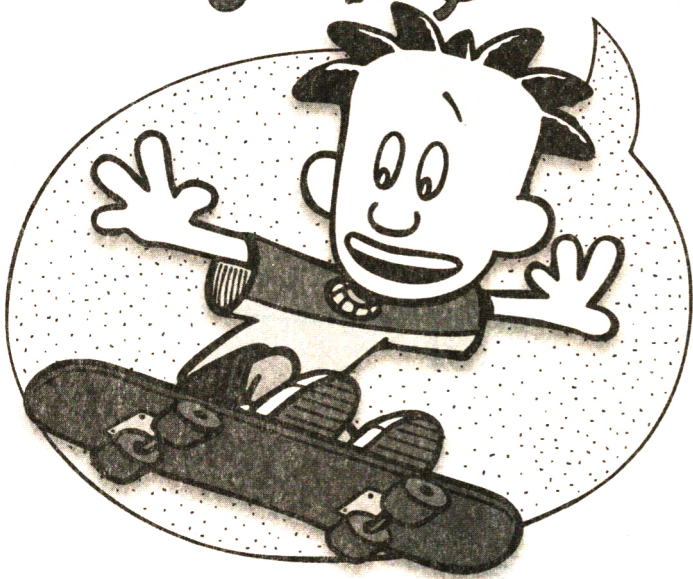

تکست

۳۰۰

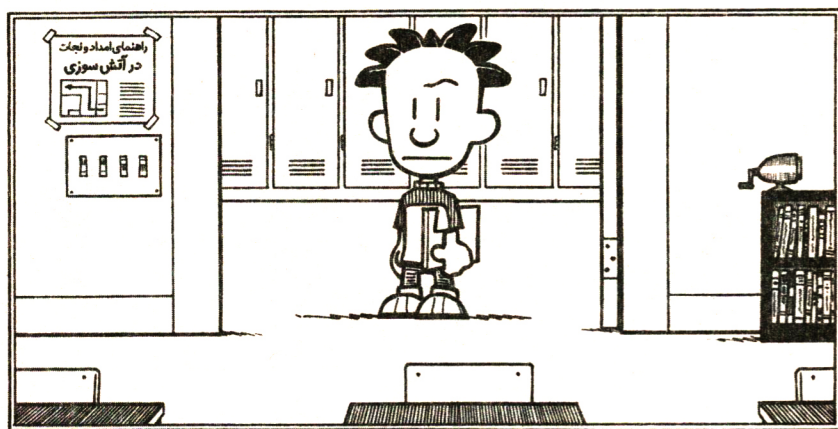
در دستانتظار
خوش بیارمحل

پرفروش ترین اثر نویسنده‌ی نیویورک تایمز
لینکلن پیرس ← نسترن فتحی

فصل ۱

تا حالا دقت نکرده بودم که دفتر توییخ و موارد انضباطی
چه قدر حوصله سَرَبَر است.

منظورم این است که خود اتاق از سوت و کوری، کلاً کپک زده. این جا فقط دوتا کاغذ چسبانده‌اند؛ روی یکی نوشته «لطفاً سکوت را رعایت کنید» و روی آن یکی هم برای کسانی که خنگ‌تر هستند، نوشته «حرف زدن ممنوع». حالا ما نخواستیم تلویزیون بگذارند این جا ولی اگر دوتا پوستر باحال هم به دیوار بزنند، نمی‌میرند.

دیدید چه طور کم‌تر از یک ثانیه جواب آدم را می‌دهد؟ باز هم توو کف یکی از آن کتاب‌های به درد نخورش است.

هیچ خبری نیست. مهم‌ترین کاری که توو دفتر تو بیخ و موارد انضباطی باید انجام بدهی این است که: ۱) ساکت بنشینی و سرت را بگذاری روی میز، یا ۲) صد مرتبه بنویسی «من دیگر موقع فلوت زدن مری این پاپوسکی، سروصدا نمی‌کنم».

(البته الان به خاطر سروصدا راه انداختن موقع فلوت زدن مری الان پاپوسکی این جا نیستم. این مورد انضباطی هفته‌ی پیش بود که اصلاً هم عمدی نبود!)

